

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. Ch.**, bytem P. 268, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2010, č.j. KUOK 121268/2010, sp.zn. KÚOK/102981/2010/ODSH-SD/469, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému se náhrada nákladů **nepřiznává**.

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo změněno k odvolání žalobce rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 12. 8. 2010, sp.zn. SMOI/AŘMV/2/1113/2010/Lip tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d), i), k) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, kterých se měl dopustit tím, že „dne 28. 2. 2010 ve 03:35 hodin na ulici Horní náměstí 583, místní komunikaci před restaurací Ceasar, jako řidič osobního motorového vozidla tov.zn. BMW 530D, reg.zn. X, kdy se nevěnoval plně řízení vozidla a nepřizpůsobil rychlost svým schopnostem (fyzická indispozice po požití alkoholu) a narazil pravou přední částí svého vozidla do pravého zadního rohu stojícího, zaparkovaného nákladního motorového vozidla tov.zn. Renault Master, reg. zn. X, řidiče R. M., a zavinil tak dopravní nehodu, při které nedošlo ke zranění osob, vznikla hmotná škoda ve výši zřejmě převyšující částku 100.000 Kč. Po dopravní nehodě místo dopravní nehody opustil bez ohlášení nehody na policii, odmítnul sdělit údaje ostatním účastníkům ke své osobě a vozidlu BMW, vozidlo si řádně nezajistil, z místa dopravní nehody odešel ve směru k ulici 8. května, kde byl na podnět svědků dostižen Městskou policií a vyzván, aby se vrátil na místo dopravní nehody, což učinil, a přes výzvu policisty se odmítl podrobit dechové zkoušce, jakož i lékařskému vyšetření s odběrem krve ke zjištění, zda není při řízení vozidla ovlivněn alkoholem, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, dále odmítl předložit doklady povinné pro řízení motorového vozidla, odmítl prokázat svoji totožnost. Ke zjištění totožnosti byl předveden na příslušné oddělení Policie ČR, po zjištění totožnosti byl propuštěn. Nezajištěné poškozené vozidlo tov.zn. BMW 530D, reg.zn. X bylo zadrženo a dne 2. 3. 2010 vydáno jeho vlastníkově, paní B. Ch., nar. X, bytem P. 258, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. b), § 6 odst. 12, § 18 odst. 1, § 26 odst. 2, § 47 odst. 2 písm. d), § 47 odst. 3 písm. f) a § 47 odst. 3 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. a § 17 zákona č. 168/1999 Sb.“ Za tyto přestupky byla uložena žalobci pokuta ve výši 35.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě uvedl žalobce, že jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, ačkoliv se omluvil řádně a včas, dále že svědci byli vyslechnuti nesprávným způsobem a jejich výslechy byly nesprávně interpretovány a doplněny údaji, které se nenacházely v úředních záznamech. Nevhodný byl i výběr svědků a nebyl ani vysvětlen. Žalobce popřel, že by ho příslušníci Městské policie vyzvali k dechové zkoušce, dechový analyzátor neměli, a chovali se k žalobci jako ke zločinci. Příslušníci Policie ČR mu sdělili: „dýchat prý nebudete, takže jezdit s vámi na krev je také zbytečné“ a to žalobce nepovažoval za výzvu, nebyl ani poučen. Protože se žalobce nemohl účastnit výslechu svědků, nebylo možné tyto okolnosti náležitě objasnit. Odkaz na výpověď svědka S. považuje žalobce za zavádějící, a ani v jednom z výslechů nezazněla formulace výzvy a poučení. Způsob výslechu svědkyně K., kdy tato osoba spontánně nevypovídala, ale byla jí předestřena předchozí výpověď a doplněna otázkami, je podle žalobce nezákonný. Snížení sankce žalovaným nebylo řádně odůvodněno.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že námitky proti výsledku svědků a projednání přestupku v jeho nepřítomnosti jsou totožné s odvolacími námitkami. Výsledky nezávislých svědků a policistů potvrdily, že se žalobce na místě nehody a na Obvodním oddělení Policie ČR Olomouc 1 odmítl podrobit dechové zkoušce. K prvnímu projednání přestupku se žalobce nedostavil, poté se dostavil a obdržel kopii spisového materiálu a vyslovil souhlas s dalším jednáním, k němuž se bez omluvy nedostavil, nenavrhl další dokazování a nerozporoval výpovědi svědků. K formulaci výzvy k dechové zkoušce žalovaný uvedl, že je to známá a mezi veřejností rozšířená formulace. Svědek je zkušený řidič, který již mohl být vyzván k dechové zkoušce, proto námitku žalobce neuznal. K námitce předestření výpovědi a nesprávného výsledku svědkyně Kasalové žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce jsou v rozporu se spisovým materiálem. K vypuštění přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) žalovaný uvedl, že vyhověl odvolání žalobce, snížil sankci, změnil výrok a na svém odůvodnění trvá.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), tedy ke dni 16. 12. 2010.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že skutek popsáný v úředním záznamu Policie ČR odpovídá tomu, co je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalobce se k řízení vozidla BMW nejdříve nepřiznal (v době a místě nehody), ale při podání vysvětlení 17. 3. 2010 se přiznal a uvedl, že si je vědom zavinění nehody. Podle podání vysvětlení ze dne 17. 3. 2010 žalobce neposkytl údaje o své osobě příslušníkům městské policie, protože má zkušenosti s policií a od právníků ví, že se s nimi nemusí bavit a může věc řešit v klidu. Údaje o své totožnosti žalobce neposkytl ani dopravní policii, ani následně na Obvodním oddělení Policie ČR Olomouc 1, tam byla zjištěna jeho totožnost podle fotografie a evidence vozidel. K dotazům žalobce uvedl, že chování policistů se mu zdálo hrubé, proto odmítl dechovou zkoušku. Žalobce uvedl, že alkohol nepožil a že zavinění nehody si je vědom. Existenci nehody potvrdila policii svědkyně – spolujezdkyně žalobce. Matka žalobce jako vlastník vozidla uvedla policii v podání vysvětlení, že vozidlo je pojištěno. Svědek R. S. uvedl, že se žalobce motal při chůzi, že policistům řekl, že jim nedýchne, odmítl jim sdělit totožnost a uvedl, že doklady nemá. Svědku S. ani svědkyni P. K. žalobce a jeho spolujezdkyně na žádost nesdělili informace, které chtěla svědkyně kvůli náhradě za poškození auta malířů, kteří v jejím podniku malovali. Podle úředního záznamu městští policisté vyzvali žalobce k dechové zkoušce, což tento kategoricky odmítl. Podle záznamu Policie ČR odmítl žalobce dechovou zkoušku, i když z jeho dechu byl cítit silný zápach alkoholu. Podle záznamu dopravního inspektorátu Policie ČR žalobce odmítl dechovou zkoušku i po poučení o následcích, byla na něm vidět únava a byl cítit zápach alkoholu. Předložení dokladů, sdělení totožnosti i účast na nehodě žalobce odmítl. Proto byl žalobce omezen na svobodě a předveden.

Podle výsledku svědka - příslušníka Policie ČR J. A., byl vyzván žalobce k dechové zkoušce dvakrát, namísto nehody a ve služebně, obvyklým způsobem,

nejméně třikrát byl žalobce poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky. Jako důvod žalobce uváděl, že na dechovou zkoušku policie nemá právo.

Podle výpovědi svědka – policisty J. Z. žalobce odmítal prokázání totožnosti, byl vulgární, dechovou zkoušku na výzvu policie odmítl. Totožnost žalobce byla zjištěna podle lustrace vozidla a fotografie žalobce v evidenci obyvatel. Následně byl žalobce vyzván k dechové a krevní zkoušce, což opět odmítl. Byla u něj učiněna osobní prohlídka, byl z něj cítit alkohol. Výzvu prováděl J. A., žalobce byl vyzván k dechové zkoušce nejméně třikrát. Žalobce byl poučen o tom, že se odmítnutím dechové zkoušky a zkoušky na alkohol dopouští přestupku.

Svědka R. S. dobře slyšel, jak byl žalobce vyzván k dechové zkoušce Policií ČR, klasickým způsobem, nejprve od dopravní policie, výzva byla několikrát opakována po příjezdu státní policie, policisté se chovali naprosto profesionálně. Žalobce podle svědka vrávorál, nebo stál opřený o auto, moc nekomunikoval, jinak vliv alkoholu nebo jiných návykových látek nemohl svědek posoudit.

Svědkyně P. K. uvedla, že policisté vyzvali slušně a profesionálně žalobce k předložení dokladů a dechové zkoušce, žalobce nekomunikoval, vliv alkoholu nebo jiných návykových látek nedokáže posoudit.

Dne 21. 6. 2010 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce, 23. 6. 2010 byla doručena správnímu orgánu I. stupně omluva z jednání, doložena byla pracovní neschopnost. Při jednání dne 20. 7. 2010 žalobce uvedl, že spisový materiál prostudoval, že je nevinný a požádal o vyhotovení kopie spisu a odmítl prozatím dále vypovídat, protože si chtěl spis nastudovat, s termínem dalšího jednání žalobce souhlasil. Dne 29. 7. 2010 se žalobce k projednání přestupku nedostavil.

Dne 12. 8. 2010 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku. Za rozhodující důkazy označil správní orgán I. stupně výpovědi svědků a policistů.

V odvolání žalobce uvedl, že mu bylo pracovníkem správního orgánu I. stupně sděleno, že všechny důkazy již provedl, může je žalobci pouze přečíst a protože nechtěl žalobce řízení protahovat, nechal si vyhotovit kopii spisu, aby si rozmyslel, zda má cenu vypovídat v okamžiku, kdy správní orgán provedl všechny důkazy v žalobcově nepřítomnosti. Žalobce dále brojl v odvolání proti tomu, že výsledky svědků byly provedeny v jeho nepřítomnosti a poukázal na nepřesnosti ve výpovědích. Výběr svědků napadl žalobce proto, že nehodový děj nevnímaly anebo jen částečně a nebyla předvolána Z. O., která jela ve vozidle se žalobcem a příslušníci městské policie, kteří byli u nehody jako první. Selekcí správní orgán nevysvětlil a je účelová, proces je pak nezákonný. K předložení zelené karty žalobce nebyl vyzván a spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích (požití alkoholu) nebylo zjištěno a prokázáno. Podle žalobce si správní orgán napomáhal úředními záznamy, protože shledal nezákonné výsledky jako neúplné. Svědek S. si nepamatoval, zda výzvu slyšel, natož odmítnutí výzvy a svědkyně Kasalová slyšela pouze výzvu a ne odmítnutí.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že projednání přestupku proběhlo v nepřítomnosti zcela v souladu s § 74 zákona o přestupcích, k projednání

přestupku dne 29. 7. 2010 se žalobce bez omluvy nedostavil. V řízení se opakovaně mohl žalobce k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Svědci S. a K. se nacházeli na místě nehody bezprostředně po ní. Na základě výsledku svědků byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a žalobce jiné dokazování nenavrhoval. Jako důvodnou shledal žalovaný námitku o spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, protože jeho spáchání nebylo prokázáno. Žalovaný ale zdůraznil, že bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce nevěnoval dostatečně řízení vozidla a nesledoval provoz na pozemní komunikaci, protože kdyby se řízení dostatečně věnoval, k nehodě by nedošlo. Žalobce porušil konkrétní zákonnou povinnost a porušení má příčinný vztah se způsobeným následkem. K nepředložení zelené karty žalovaný uvedl, že je povinností řidiče mít ji u sebe a podle svědka J. A. byl řidič vyzván k předložení dokladů k vozidlu. Sám žalobce uvedl, že s policisty nekomunikoval. Podle žalovaného byly důkazy provedeny a hodnoceny zákonným způsobem a neshledal rozpor mezi výpověďmi svědků S. a K. Jednotlivé výpovědi svědků také nebyly v rozporu. Žalovaný neshledal pochybení správního orgánu I. stupně v provedení důkazů svědeckými výpověďmi ani neshledal jeho postup neprofesionální, nezákonný nebo porušující právo na spravedlivý proces.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce, soud uvádí, že tato námitka žalobce není důvodná.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Žalobce byl řádně předvolán na projednání přestupku na 21. 6. 2010, žalobce se po konání tohoto jednání omluvil. Tuto omluvu bez dalšího zkoumání vyhodnotily správní orgány jako řádnou, uznaly ji a proto bylo nařízeno nové projednání přestupku na 20. 7. 2010, předvolání žalobce převzal. Tehdy se žalobce k projednání přestupku dostavil, byl seznámen se spisovým materiálem a poučen o svých právech, podle protokolu mu v projednání nebránily žádné překážky. Přesto se odmítl k věci vyjádřit a požádal o kopii spisu, kterou si převzal 22. 7. 2010. Dne 20. 7. 2010 žalobce vzal na vědomí a souhlasil s termínem projednání přestupku 29. 7. 2010. V tento den se ke správnímu orgánu na projednání přestupku nedostavil a ve správním ani soudním spise není zaznamenána v žádné z listin žádná skutečnost, která by žalobci bránila být projednání přestupku přítomen a vznést námitky proti provedeným důkazům, vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou kladeny žalobci za vinu a k podkladům rozhodnutí. Pouze z doplnění odvolání vyplývá, že žalobce si nechal vyhotovit kopii spisu, aby si rozmyslel, zda má cenu vypovídat v okamžiku, kdy správní orgán všechny důkazy provedl v jeho nepřítomnosti. Z toho plyne, že žalobce možnosti dále se vyjádřit k obvinění, k celé věci, k řízení ve věci ani k podkladům rozhodnutí vůbec ze své vlastní vůle nevyužil. Ostatně, jeho vyjádření je zjevné z podaného vysvětlení policii ze 17. 3. 2010, které bylo řádně provedeno jako důkaz při projednání dne 29. 7. 2010, a rovněž z provedených svědeckých výpovědí a dalších důkazů tak, jak jsou citovány

v napadených rozhodnutích. Mezi těmito důkazy rozporů není. Pokud se žalobce více ve věci nevyjadřoval, je jeho právo takto postupovat. Je to v souladu se zásadou zákazu sebeobviňování. Pokud však sám shledává v tomto postupu nevýhody, musí odpovědnost za takové rozhodnutí nést sám, protože byl dostatečně poučen o svých právech, povinnostech a následcích konkrétních úkonů či své nečinnosti, jak vyplývá ze spisového materiálu. Podle doručenek žalobce veškeré zasílané písemnosti přebíral. Žalobce má pravdu v tom, že nemusí s policií komunikovat. Ovšem právní rada tohoto charakteru nemusí být zcela vhodná či správná. Právě souzená věc je ukázkovým příkladem toho, jak závažné mohou být následky tohoto postupu. Uložené sankce pak rozhodně mohou splnit výchovnou a preventivní funkci tak, aby se žalobce opakovaně do podobné situace nedostal.

Námitku žalobce, že výběr svědků byl proveden účelově, soud rovněž neshledal důvodnou. Ze spisového materiálu vyplývá, že prvními svědky nehody byli R. S. a P. K., kteří uslyšeli z nejbližší provozovny náraz při nehodě. Pan R. S. hned po zjištění nehody přizval příslušníky poblíž projíždějící hlídky Městské policie. Z úředních záznamů ani z tvrzení žalobce v průběhu správního a soudního řízení nevyplývá, že by byli nehodě a následným jednáním s policií přítomni další svědci, kromě spolujezdkyně žalobce, která vypověděla, že žalobce nezná, seznámila se s ním před nehodou v klubu a nehodu v podaném vysvětlení potvrdila. Žalobce se s podaným vysvětlením spolujezdkyně Z. O. seznámil (byla mu pořízena fotokopie č.l. 13, původně 9) a v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně její výslech nenavrhoval, poprvé se návrh objevil až v doplnění odvolání. S tímto návrhem a námitkou se žalovaný vypořádal tak, že výslech této svědkyně by byl nadbytečný, protože skutkový stav byl již dostatečně zjištěn. Soud se s tímto hodnocením návrhu ztotožňuje, protože výsledkem všech výše uvedených svědků, byl skutkový stav zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a to, že správní orgány svědkyni Z. O. nepředvolaly nebo nevyhověly návrhu žalobce na její předvolání, soud neshledává jako pochybení. Ostatně, žalobce neuvádí, v čem by měl její výslech být přínosný, co by měl vysvětlit. Správní orgány správně vyhodnotily případný význam její výpovědi. Pokud tato svědkyně jela ve vozidle se žalobcem, mohla by mít k žalobci takový vztah, který by důvěryhodnost svědkyně a hodnotu její výpovědi snižoval. Ovšem pokud svědkyně, jak sama potvrdila v podaném vysvětlení, které bylo při projednání přestupku přečteno jako důkaz, sama uvedla, že žalobce nezná, a uvedla ve vysvětlení vše, co ve věci mohla dosvědčit, nebyl zde důvod pro její další výslech.

Námitku o nesprávné interpretaci výpovědí svědků neshledal soud také důvodnou. Z jednotlivých výpovědí vyplývá skutkový stav tak, že nejsou důvodné či žádné pochybnosti o tom, že se stal tak, jak vypověděli policisté, kteří zásadně nemají zájem na tom, aby vypovídali nepravdivě, a nadto tyto výpovědi plně korespondují s tím, co vypověděli ihned na místě a poté po zahájení řízení nezávislí svědkové, přítomni tomu, za co byl žalobce obviněn a uznán vinným.

Výslech svědkyně Kasalové soud posoudil na rozdíl od žalobce jako zákonný. Žalobce namítá, že svědkyně nevypověděla k věci spontánně a že její výpověď byla nahrazena odkazem na podané vysvětlení a doplněna po předestření tohoto vysvětlení. Z protokolu o jejím výslechu jako svědkyně však vyplývá opak. Nejdříve svědkyně uvedla, že „vše co k uvedené věci mohla říci, uvedla na policii a vzhledem k časovému odstupu ji již nenapadá, čím by ho (vysvětlení) mohla

doplnit.“ Správní orgán kladl dále svědkyni dotazy, na které žalobkyně odpovídala v souladu s tím, co předtím uvedla ve vysvětlení a v souladu s tím, co vyšlo najevo z ostatních v řízení provedených důkazů.

Další námitkou žalobce brojí proti nedostatku odůvodnění ke snížení sankce a vypuštění jednoho z přestupků, jichž se měl dopustit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyhověl námitce žalobce ohledně přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že řídil vozidlo po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, protože toto nebylo dostatečně prokázáno. Proto žalovaný změnil výrok rozhodnutí o přestupku a nahradil ho svým výrokem, což jasně a srozumitelně uvedl ve výroku i odůvodnění svého rozhodnutí. Důvod, že nebylo prokázáno, že se žalobce shora uvedeného přestupku dopustil, je zcela jednoznačně, jasně a nezaměnitelným způsobem v odůvodnění vyjádřen. K tomu doplnil žalovaný, že žalobci byla uložena sankce v případě souběhu několika jednání, které tvoří skutkové podstaty přestupků, za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d), který je nejprísněji postižitelný a podle kterého byly ukládány i sankce. Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, na který odkázal žalovaný i ve výroku napadeného rozhodnutí, *za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků.* Jak soud po srovnání jednotlivých skutkových podstat a sankcí za ně uložitelných, postup správních orgánů odpovídá citovanému ustanovení. Nejprísněji postižitelným přestupkem žalobce byl přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a podle § 22 odst. 4 tohoto zákona je možné za tento přestupek uložit pokutu ve výši 25.000 až 50.000 Kč. Proto nelze přisvědčit námitce žalobce, že odůvodnění není v napadeném rozhodnutí obsaženo.

Žalobce také namítal, že nebyl řádně vyzván k dechové a krevní zkoušce a nebyl řádně poučen o následcích odmítnutí. Toto tvrzení žalobce nijak neprokazuje, ani nenavrhoval konkrétní důkazy k jeho prokázání. Žalobcova tvrzení vyvrací řetězec důkazů, popsaných výše. Soud proto opakuje, že způsob a formulaci výzvy a poučení svědeckými výpověďmi potvrdili policisté v úředním záznamu ze dne 07.4.2010 („orientační dechová zkouška na alkohol byla řidičem Ch. po poučení ze zákona odmítnuta“), v protokolu o nehodě ze dne 28. 2. 2010 („orientační dechová zkouška na alkohol byla řidičem Ch. po poučení ze zákona odmítnuta“). Podle úředního záznamu ze dne 17. 3. 2010, podepsaného žalobcem, žalobce podal vysvětlení, vypovídal a na otázku policistky, jaký měl důvod odmítnout dechovou zkoušku ke zjištění alkoholu, žalobce odpověděl, že jediný byl v tom, že se rozhodl nekomunikovat kvůli přístupu městského policisty, který se podle žalobce choval hrubě vzhledem k tomu, že žalobcova spolujezdkyně byla nehodou otřesena. Ze stejného důvodu žalobce odmítl předložit na výzvu policie i doklady. V podání vysvětlení svědek R. S. vypověděl, že slyšel výzvu policisty k dechové zkoušce, stál asi dva metry od žalobce, který tuto zkoušku odmítl (řekl, že „jim nedýchne“). Svědkyně P. K. uvedla, že u hovoru žalobce s policií nebyla a že se dozvěděla, už neví od koho, že žalobce odmítl dechovou zkoušku. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 28. 2. 2010 žalobce odmítnul prokázání totožnosti se slovy „já Vám nic říkat nebudu, znám svá práva a na 48 hodin si klidně půjdu někam sednout“, na služebně žalobce opakoval, že policie nemá oprávnění požadovat jeho totožnost, slovně policisty neustále urážel (doslovné

citace jsou uvedeny v záznamu), vyhrožoval policistům, že je vysvěle z uniformy, že se postará o jejich vyhození, choval se arogantně, byl agresivní, špatně artikuloval a špatně se orientoval v čase a prostoru, z dechu byl cítit silný zápach po alkoholu, dechovou zkoušku žalobce však odmítl. Podle úředního záznamu Policie ČR, dopravního inspektorátu, ze dne 1. 3. 2010, hlídka Městské policie dechovou zkoušku neprováděla, proto byl řidič příslušníci Policie ČR, dopravního inspektorátu, vyzván k dechové zkoušce, ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, v přítomnosti kolegy, hlídky Městské policie a svědků S. a K. Žalobce odmítl zkoušku provést, byl poučen o postihu, na což reagoval pokrčením ramen a řekl, že i tak dýchat do přístroje nebude. Žalobce několikrát opakoval, že nemusí spolupracovat, nekomunikoval, odpovídal pouze na položené otázky. Podle úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy dechovou zkoušku žalobce odmítl, protože neřídil, a nemusí s policií spolupracovat. Podezření z užití alkoholu nebo jiné návykové látky sepisující policisté dopravního inspektorátu Policie ČR měli. Podle výpovědi policisty J. A. byl žalobce vyzván k dechové zkoušce na služebně Policie ČR, tu opět žalobce odmítl, stejně jako vyšetření s odběrem krve. Poprvé byl Policií ČR (jmenovitě J. A.) vyzván žalobce k dechové zkoušce na místě nehody, podruhé na služebně i kolegou Z., a to obvyklým způsobem. O následcích odmítnutí zkoušky byl poučen žalobce nejméně třikrát. Totéž potvrdil i policista J. Z. a svědek R. S.. Svědkyně K. rovněž potvrdila skutečnosti ohledně výzev ke zkoušce a odmítnutí žalobce, které proběhly na místě nehody. I když tato její výpověď je v rozporu s tím, co uvedla svědkyně v podání vysvětlení, nemá tento drobný rozpor vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Přestože žalobce nejdříve policii při podání vysvětlení vypovídal, ve správním řízení již výpověď odmítl. Toto zdůvodnil tím, že se chce nejdříve seznámit se spisem. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že je nevinný, avšak žádný důvod tohoto tvrzení neuvedl ani cokoliv jiného, co by podporovalo toto jeho tvrzení. Žalobce převzal kopie všech těchto listin a nenamítal v řízení u správního orgánu I. stupně nic, ani po obdržení kopie spisového materiálu. Žalobce se podle policii podaného vysvětlení dne 17. 3. 2010 doznal k nehodě, k tomu, že odmítl předložit policii doklady o vozidle a své totožnosti, tuto jim nesdělil, nekomunikoval s nimi. Toto doznání je v plném souladu s ostatními důkazy (svědeckými výpověďmi, fotografiemi a dalšími důkazy vypsány v protokole o projednání přestupku). Žalobce pouze v podání vysvětlení tvrdil, že doklady nepředložil policii proto, že po něm nikdo nic nechtěl. Toto tvrzení je však v rozporu se všemi ostatními provedenými důkazy a také s tím, že žalobce tvrdil, že s policií nekomunikoval, protože se mu nelíbil přístup příslušníka městské policie. Soud shledává provedené důkazy jako ucelený řetězec, ze kterých lze vyvodit jediný závěr, a to že se žalobce dopustil přestupků, z nichž byl uznán vinným napadeným rozhodnutím. Žalobce byl seznámen se spisem a podklady rozhodnutí reálně, vybral čísla listů, obdržel kopie, znal přesně důkazy, které správní orgán použil. Důkazy ve věci nespočívaly jen ve svědeckých výpovědích, ale byly jimi i fotografie, záznam kamery a další výše uvedené a zejména výpověď žalobce dne 17.03.2010. Proto soud shledal jako nedůvodnou námitku o nevhodném chování policisty a nesprávné formulaci výzvy k dechové zkoušce a vyšetření s odběrem krve a nesprávnému poučení ohledně skutkových podstat týkajících se zkoušek dechu a krve.

Žalovaný změnil výrok rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 8. 2010 v části uznání viny z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích správně,

protože ponechání tohoto výroku o vině by odporovalo potrestání za přestupek, spočívající v odmítnutí dechové zkoušky a vyšetření s odběrem krve.

Soud pro úplnost dodává, že podle § 5 odst. 2 zákona o přestupcích za přestupek není odpovědný, kdo pro duševní poruchu v době jeho spáchání nemohl rozpoznat, že jde o porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, nebo nemohl ovládat své jednání. Odpovědnosti se však nezbujuje ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky. Ze spisového materiálu a veškerých námitek žalobce nevyplývá, že by ve věci bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem.

Na závěr soud dodává, že skutkový stav u všech přestupků, z jejichž spáchání byl žalobce uznán vinným, byl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobními námitkami byl soud vázán, což odpovídá dispoziční zásadě soudního řízení správního. Jiné, nenamítané vady napadeného rozhodnutí nebo správního řízení, které předcházelo jeho vydání, soud z úřední povinnosti žádné neshledal. Ostatně, žalobce sám v žalobě ani nenamítal, že by jednotlivé přestupky nespáchal. Obhajoba žalobce mohla být účelová, podstatné ovšem je, že žalobní námitky nebyly shledány důvodné.

Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný a žalovaný žádné náklady řízení neuplatnil a podle spisu mu žádné nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Od 1. 1. 2012 se podává kasační stížnost přímo u Nejvyššího správního soudu.

V Olomouci dne 29. 12. 2011

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně